

Sygn. akt *III C 751/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział III Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Ewa Witkowska**

Protokolant: praktykant Dagmara Nowicka

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2016 r. w Warszawie, na rozprawie

sprawy z powództwa **P. K.**

przeciwko **(...) Bank S.A. z/s w W.**

o **zapłatę**

- 1. oddała powództwo;**
- 2. zasądza od P. K. na rzecz (...) Bank S.A. z/s w W.**

kwotę - 14.417,00 zł (czternaście tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt *III C 751/16*

UZASADNIENIE

P. K. wystąpił w dniu 2 czerwca 2016r. z pozwem przeciwko (...) Bank S.A. w W. o zapłatę kwoty 236.754,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 grudnia 2015r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. (pozew k. 2-10)

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że kwestionuje ważność zawartych w dniu 28 stycznia 2009 roku oraz 13 maja 2009 roku aneksów nr (...) do umowy kredytu hipotecznego nr (...) H./ (...) z dnia 27 czerwca 2008r. wskazując, iż zostały w nich zawarte klauzule abuzywne. Podniósł, że na mocy aneksu nr (...) pozwany zobowiązał się dopłacać do kredytu pozwanego w części przekraczającej kwotę 5.306 zł, co wprowadzało w błąd powoda, bowiem po upływie 24 miesięcy suma dopłat pozwanego miała zostać doliczona do salda kredytu po jej przeliczeniu ze złotych polskich na CHF według kursu kupna CHF obowiązującego u pozwanego w dniu 07.01.2011r. W odniesieniu do aneksu nr 2 wskazał, że spłata kredytu miała następować przy zastosowaniu rat odsetkowych przy zastosowaniu 1% w skali roku i przez okres 24 miesięcy miały być przeliczane na polską walutę po kursie franka szwajcarskiego nie wyższym niż 2,50 zł, a po upływie obowiązywania aneksu kwota wszystkich odroczonej rat odsetkowych miała zostać doliczona do salda kredytu pozostającego do sprzedaży po przeliczeniu jej ze złotych polskich na CHF według kursu kupna CHF obowiązującego u pozwanego w dniu doliczenia ww kwoty do salda kredytu. Preambuła aneksu 2 wskazywała, że zamiarem stron jest odroczenie zapłaty części rat odsetkowych przez okres 24 miesięcy na zasadach opisanych w aneksie, a tymczasem wraz z zawarciem aneksów zmieniło się oprocentowanie oraz wzrosła marża banku o 2,25 pkt proc. Powód podał że wyraził zgodę na zawarcie kwestionowanych aneksów ulegając namowom doradcy klienta G. S., który zaoferował produkty zmierzające do znacznego zwiększenia zadłużenia powoda wobec pozwanego. Doradca zapewniał, że wzrost kursu franka szwajcarskiego jest tylko tymczasowy, wobec czego zawarcie aneksów nie wpłynie

na wzrost zobowiązania powoda wobec pozwanego. Powód dodał, że nie posiada kwalifikacji do oceny skutków proponowanych mu aneksów, oparł się na zaufaniu do jego doradcy finansowego. Dodał, że pozwany wyraził pisemnie gotowość do częściowego zniesienia skutków finansowych aneksu 2 poprzez zwrot kwoty 21.044,04 CHF, w piśmie z dnia 10 grudnia 2015r. wskutek dodatkowej korekty aneksu 2 w postaci zwrotu kwoty 3.430,46 CHF. Według powoda wskazane przez pozwanego finansowe skutki zawarcia aneksów dla powoda świadczą o rażącym naruszeniu interesu konsumenta.

Pozwany (...) Bank S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany zaprzeczył, aby wprowadził w błąd powoda, a sformułowania aneksów zostały wyrażone w sposób jasny, pozwany zakwestionował żądanie pozwu wskazując również, że powód nie uścił kwot 161.360,23 zł i 7.835,80 zł wskazanych w pismach załączonych do pozwu. (odpowiedź na pozew k. 37-38)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. K. (kredytobiorca) (...) Bank S.A. w W. (kredytodawca) zawarłi w dniu 27 czerwca 2008r. w W. (uprzednio (...) Bank S.A. w W.) umowę kredytu hipotecznego nr (...) H./ (...) indeksowanego do CHF, na mocy której kredytodawca udzielił kredytobiorcy kredytu w kwocie 863.122,50 zł indeksowanego kursem CHF na warunkach określonych w umowie i regulaminie, na okres 480 miesięcy, w tym okres karencji w spłacie kapitału do dnia wypłaty ostatniej transzy kredytu (§2). W umowie określono jako cel udzielenia kredytu – zakup nieruchomości na rynku wtórnym, wykończenie oraz ubezpieczenie od wzrostu stopy procentowej (§ 2 ust. 2). W okresie karencji spłacie podlegały tylko odsetki (§2 i §4 ust. 1). Spłata zobowiązań wynikających z umowy następować miała w złotych polskich na określony w umowie rachunek kredytu, zaś metodę i termin ustalania kursu wymiany waluty oraz warunki aktualizacji Harmonogramu Spłaty strony postanowiły określić w regulaminie (§4 ust. 2 i 4). Kredyt poddano oprocentowaniu zmiennemu, na które składa się stawka referencyjna 3M Libor dla CHF (zmienna stawka) oraz stała marża banku odpowiadająca 4,90 %, z tym, że po ustanowieniu docelowego zabezpieczenia spłaty kredytu w postaci prawomocnego wpisu do KW hipoteki marża ulegała zmniejszeniu do 3,90 % (§ 5 ust. 1 i 2). Bank był uprawniony do pobierania opłat i prowizji za wykonanie czynności pozostających w związku z zawartą umową kredytu w wysokości obowiązującej w Tabeli Opłat i Prowizji stanowiącej załącznik do umowy (§6 ust. 1). W § 6 ust. 5 zawarto pouczenie, że ostateczna wysokość całkowitego kosztu kredytu uzależniona jest od zmian poziomu oprocentowania kredytu w całym okresie kredytowania. W § 12 ust. 4 zastrzeżono, że wszelkie zmiany umowy wymagają pod rygorem nieważności formy pisemnej, w postaci aneksu do umowy, chyba że umowa lub regulamin stanowią inaczej, zaś w ust. 5 zawarto zapis wskazujący, że umowa podlegała indywidualnym negocjacom z kredytobiorcą. (umowa kredytu hipotecznego k. 14-17)

Strony ww umowy zawarły w dniu 28 stycznia 2009r. aneks nr 1 do ww umowy w celu zmiany postanowień umowy głównej. Kredytobiorca, w okresie 24 miesięcy począwszy od 09.02.2008r. zobowiązał się do comiesięcznych spłat rat kredytu wynikających z aktualnego Harmonogramu Spłat, w kwocie w złotych polskich odpowiadającej iloczynowi rat kredytu wyrażonej w CHF i kursu sprzedaży CHF obowiązującego w (...) Bank S.A. w dniu zapadalności raty jednakże w kwocie nie wyższej niż 5306 PLN. Różnica między kwotą raty w złotych polskich na dzień zapadalności raty, a kwotą 5.306 PLN miała być pokrywana przez Bank (...) (§ 1 ust. 3). Bank zobowiązał się do przelewania kwoty (...) Banku na Rachunek Kredytu w dniu zapadalności raty (§ 1 ust. 4). Wskazana kwota 5.306 zł odpowiadała stawce kursu walutowego na poziomie 2,5 dla CHF (§ 1 ust. 8). Po upływie 24 miesięcy suma (...) Banku miała zostać doliczona do salda kredytu, po jej przeliczeniu ze złotych polskich na CHF według kursu kupna CHF obowiązującego w (...) Bank SA w dniu 07.01.2011r. (§ 1 ust. 5). W okresie od dnia wejścia w życie aneksu do dnia 08.03.2009r. oprocentowanie Kredytu miało składać się z marży banku określonej w umowie kredytu oraz stawki referencyjnej L. w wysokości 0,61% dla CHF, zaś od dnia 09.03.2009r. oprocentowanie składać się miało z obowiązującej stałej marży banku i stawki referencyjnej 3M L. dla CHF ustalonej zgodnie z Regulaminem kredytowania hipotecznego (§1 ust. Ust. 6). Za zmianę warunków kredytowania strony umówiły się na pobranie przez bank jednorazowej, bezzwrotnej prowizji w wysokości 5,45% salda kredytu na dzień 27.01.2009r. po jego przeliczeniu na złotych polskich według kursu sprzedaży obowiązującego w (...) Bank SA w dniu zapadalności poprzedniej raty (07.01.2009r., przeliczenie prowizji na CHF nastąpić miało po średnim kursie NBP z dnia 09.02.2009r. oraz w tej kwocie miała zostać doliczona do salda

kredytu (§1 ust. 7). Wejście w życie aneksu uzależniono od podpisania przez kredytobiorcę oświadczenia o ponoszeniu ryzyka walutowego i/ lub zmiennej stopy oprocentowania, zawarcia z bankiem umowy kaucji, złożenie dyspozycji uruchomienia środków (§ 3 ust. 3). Aneks wszedł w życie w dniu 29 stycznia 2009r. wraz z wpłynięciem do banku podpisanego przez kredytobiorcę aneksu (§3 ust. 2). (aneks nr 1 k. 18-19)

P. K. w dniu 29 stycznia 2009r. złożył oświadczenie o tym, że otrzymał od (...) Bank S.A. w W. ofertę spłaty kredytu hipotecznego, zgodnie z aktualnym Harmonogramem spłat, przez okres 24 miesięcy począwszy od dnia 09.02.2009r. w złotych polskich, gdzie kwota poszczególnych rat przez okres niniejszy okres nie będzie wyższa niż 5.306 PLN oraz, że został poinformowany, że przez ww okres różnica pomiędzy kwotą raty w złotych polskich a kwotą 5.306 PLN będzie pokrywana przez bank, a następnie po upływie ww okresu (...) Banku zostanie doliczona do salda kredytu, po jej przeliczeniu na zasadach obowiązujących w aneksie, jak również że ma świadomość, że w okresie obowiązywania aneksu może nastąpić w zależności od wahań kursu polskiego złotego oraz CHF podwyższenie kwoty kredytu hipotecznego, a w konsekwencji całkowitego kosztu kredytu hipotecznego. Oświadczył, że został powiadomiony o kosztach obsługi kredytu hipotecznego w przypadku zmiany kursu walut. (oświadczenie o ponoszeniu ryzyka walutowego i/lub zmiennej stopy oprocentowania k. 20)

Na podstawie aneksu nr (...) Bank doliczył do salda kapitału 7.835,80 zł. (rozliczenie k. 27)

W dniu 13 maja 2009r. strony ww umowy kredytu zawarły kolejny aneks tj. „Aneks nr 2 do umowy kredytu hipotecznego nr (...) H./ (...) z dnia 27 czerwca 2008r. wraz z późniejszymi zmianami indeksowanego do CHF („oferta MiniMAX”)” w celu udzielenia kredytobiorcy prawa do odroczenia zapłaty części rat odsetkowych przez okres 24 miesięcy na zasadach określonych w aneksie. Wraz z wejściem w życie tego aneksu stracił moc aneks nr 1 ww (§ 1 ust. 1). W dniu wejścia w życie aneksu bank dokonał zsumowania dopłat banku na zasadach określonych w aneksie nr 1 oraz doliczył ją do salda kredytu pozostającego do spłaty (§ 1 ust. 2). W okresie obowiązywania aneksu nr 2 oprocentowanie kredytu miało być zmienne, na które składać się miała suma obowiązującej stawki referencyjnej 3M L. dla CHF i marży banku w wysokości 6,15%, a kredytobiorca wyraził zgodę na podwyższenie marży banku w okresie obowiązywania aneksu (§ 1 ust. 3). Umówiono się, że kwota raty spłaty oblicza będzie według kursu sprzedaży dewiz obowiązującego w banku na podstawie obowiązującej w banku Tabeli Kursów z dnia spłaty (§ 1 ust. 4). Bank z kolei wyraził zgodę na odroczenie płatności rat odsetkowych oraz na płatność rat w okresie 24 miesięcy przy zastosowaniu stałego oprocentowania wynoszącego 1% w skali roku oraz obliczania wysokości rat odsetkowych w oparciu o kurs walutowy CHF ustalonego przez Bank na poziomie nie wyższym niż 2,5 PLN dla CHF. Odroczone części rat odsetkowych zostały poddane oprocentowaniu na warunkach określonych w § 1 ust. 3 (§ 1 ust. 5). Po upływie wskazanego okresu Bank miał wyliczyć kwotę wszystkich odroczonej rat odsetkowych naliczonych przez Bank zgodnie z ust. 3 i 5, a następnie doliczyć ją do salda kredytu pozostającego do spłaty po przeliczeniu ze złotych polskich na CHF według kursu kupna CHF obowiązującego w (...) Bank S.A. w dniu doliczenia ww kwoty do salda kredytu (§ 1 ust. 6). Po upływie wskazanego terminu obowiązywać miały warunki kredytu określone w umowie kredytu hipotecznego (§ 1 ust. 8). Warunkiem wejścia w życie aneksu było potwierdzenie przez kredytobiorcę własnoręcznym podpisem chęci przystąpienia do produktu MiniMax, podpisanie oświadczenia o ponoszeniu ryzyka walutowego i/lub zmiennej stopy oprocentowania (§ 3 ust. 3). (aneks nr 2 k. 21-24)

Bank na podstawie aneksu nr 2 doliczył do salda kredytu kwotę 161.360,23 zł. (rozliczenie k. 28)

Przy zawarciu obydwu aneksów Bank był reprezentowany przez G. S., pracownika (...), który za zawarcie aneksów otrzymał wynagrodzenie od (...). Aneksy zostały zawarte w związku ze wzrostem kursu franka szwajcarskiego w celu umożliwienia klientowi spłatę rat. (zeznania G. S. k. 70)

P. K. jest polonistą z wykształcenia, reżyserem z zawodu. W chwili zawarcia aneksów miał ok. 35 lat. (zeznania powoda w charakterze strony k. 71)

Pismem z dnia 24 lipca 2015r. (...) Bank S.A. w W. powiadomił P. K., że wyraża gotowość do częściowego zniesienia skutków finansowych podpisanego Aneksu nr (...) sporządzonego w dni 15 maja 2015r. poprzez umorzenie dodatkowej

marży w wysokości 2,25 p.p., jaka była naliczona przez Bank w trakcie jego obowiązywania. zaproponował kwotę zwrotu w wysokości 21.044,04 CHF. (pismo k. 25)

W piśmie z dnia 10 grudnia 2015r. Bank podtrzymał propozycje zawartą w piśmie z dnia 24 lipca 2015r. oraz wyraził gotowość do dokonania korekty nadpłaconych odsetek naliczonych od kwoty prowizji od dnia zakończenia aneksu nr 2 do dnia wejścia w życie porozumienia reklamacyjnego, wskazując, że szacowany koszt przedmiotowego zwrot na dzień 3 grudnia 2015r. wynosi 3.430,46 CHF. (pismo k. 29)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, dowodów z dokumentów, zeznań świadka G. S., jak również zeznań powoda w charakterze strony.

Sąd uznał zgromadzone dowody z dokumentów prywatnych za autentyczne i wiarygodne, skoro żadna ze stron nie kwestionowała tych dokumentów.

Pomocne dla poczynienia ustaleń faktycznych były zeznania świadka G. S. w zakresie okoliczności wskazujących na przyczyny zawarcia poszczególnych aneksów, pośrednictwa udzielonego powodowi przez pracownika (...) i braku służbowych powiązań pośrednika i pozwanego przy podpisywaniu z powodem poszczególnych aneksów. Świadek w tym zakresie podawał spójnie i konsekwentnie. Nie budził wątpliwości Sądu wobec tych zeznań fakt, iż świadek nie pamiętał okoliczności zawarcia tych konkretnych aneksów z powodem, mając na uwadze charakter pracy świadka oraz licznosc podobnych zawieranych z klientami umów i aneksów.

Sąd nadto uwzględnił zeznania powoda w charakterze strony jako przydatne w ustalaniu stanu faktycznego jednakże tylko w zakresie w jakim pozostawały one zgodne z pozostałym materiałem dowodowym oraz, w jakim podawał własne kwalifikacje zawodowe w chwili podpisywania poszczególnych aneksów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Niniejsze powództwo ze względu na podniesione przez powoda P. K. twierdzenia oraz dążenie do wyeliminowania zaskarżonych aneksów z obrotu prawnego należy rozpatrywać pod kątem zawarcia w nim klauzul abuzywnych, jak również działania powoda pod wpływem błędu, czy postępu. W przedmiotowej sprawie poza sporem był fakt, iż powód P. K. zawierając z pozwanym umowę kredytu, a dalej zaskarżone aneksy był konsumentem.

Dokonując analizy zasadności powództwa w pierwszej kolejności w przyzmacie niedozwolonych postanowień umownych wskazać należy, iż zgodnie z art. 385¹ § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. § 2 wskazuje, że jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. § 3 przedstawia definicję niezgodzonych indywidualnie postanowień umownych podkreślając, że są to te postanowienia na które konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. § 4 określa, że ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie spoczywa na tym, kto się na to powołuje.

W art. 385² kc wskazuje się, że ocena zgodności postanowienia z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

Definicja legalna konsumenta zawarta została w art. 22¹ kc, który wskazuje, że za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

W niniejszej sprawie nietrafna była argumentacja powoda w zakresie w jakim skierowała była na wykazanie, że postanowienia dotyczące marży banku i oprocentowania kredytu w poszczególnych aneksach stanowiły klauzulę abuzywną. Marża banku i oprocentowanie kredytu stanowią nic innego jak wynagrodzenie banku w zamian za udzielenie kredytu. Wskazać należy, że zaniechanie zawarcia w umowie postanowień regulujących marżę i oprocentowanie kredytu czyniłoby umowę nieodpłatną, a odpłatność świadczenia świadczy o istnieniu wynagrodzenia. Podkreślić przy tym należy, że prowizja banku i oprocentowanie kredytu stanowi jedno z głównych świadczeń stron na mocy art. 69 ust. 1 prawa bankowego. Zgodnie z tym przepisem, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Głównym świadczeniem banku jest oddanie do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych na oznaczony cel i czas, zaś głównym świadczeniem kredytobiorcy jest wykorzystanie tych środków na określony w umowie cel oraz zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami oraz prowizją, czyli marżą banku. Zawarcie w umowie między bankiem a osobą fizyczną postanowień zawierających ww postanowienia czyni ją umową kredytu oraz poddaje jej skutki reżimowi prawnemu ustawy prawa bankowego w zakresie umów kredytu. W tym zakresie kontrola abuzywności postanowień została wyłączona już na gruncie ustawy. Zawarcie w aneksach postanowień o marży i oprocentowaniu było zgodne z umową kredytu hipotecznego, jak również z art. 69 ust. 1 prawa bankowego regulującego główne świadczenia stron umowy kredytu, a zmiana umowy kredytu hipotecznego uczyniona w ten sposób dążyła w istocie do zmiany wynagrodzenia banku. W tym zakresie powód był uprawniony do kwestionowania mechanizmu tej zmiany, czego jednak w niniejszym postępowaniu nie zgłaszał. Podkreślić przy tym należy, iż w poszczególnych aneksach postanowienia regulujące wysokość marży banku oraz oprocentowanie kredytu w uzgodnionych przez strony jednostkach czasu została określona w sposób jasny, zrozumiały, niepozostawiający żadnych wątpliwości. Posłużono się określeniami słownymi wyjaśniającymi każdy z tych elementów, jak również określeniem liczbowym, toteż nie ma podstaw do przyjęcia, że dorosły człowiek posiadający co najmniej średnie wykształcenie, wyrażający dbałość o swoje istotne życiowe sprawy nie byłby w stanie zrozumieć przeliczników stosowanych przez bank w określaniu odpłatności świadczenia.

Na uwzględnienie nie zasługuje również argumentacja zmierzająca do wykazania, że zawarcie w umowie postanowienia o doliczeniu odroczonej raty po upływie okresu 24 miesięcy stanowiło klauzulę abuzywną. Po pierwsze wskazać należy, iż powód w niniejszej sprawie korzystał z ochrony zagwarantowanej art. 385⁽¹⁾ § 3 i 4 kc wprowadzający domniemanie nieuzgodnienia postanowień indywidualnie z konsumentem. W ocenie Sądu jednak powód nie wykazał, aby zrealizowały się łączne przesłanki sprzeczności z dobrymi obyczajami oraz rażącego naruszenia interesu klienta. Wskazać bowiem należy, iż do zawarcia poszczególnych aneksów doszło w krótkim czasie po załamaniu się kursu franka. Według danych powszechnie znanych, średni kurs franka szwajcarskiego w NBP w dniu zawarcia umowy kredytu hipotecznego wynosił 2,05 zł do CHF, zaś na koniec roku 2008 wynosił już 2,89 zł do CHF, tym samym należy stwierdzić że kurs ten znacznie wzrósł. Do zawarcia pierwszego aneksu doszło w chwili, gdy kurs franka wynosił 2,89 zł do CHF, zaś drugiego w chwili gdy kurs wynosił 2,92 zł do CHF. Przesłuchany w sprawie świadek G. S. podał, że złożenie powodowi oferty zawarcia aneksów było poparte właśnie niekorzystną zmianą kursu franka, która biorąc pod uwagę wysokość kredytu powoda, narażała go na utratę zdolności do dalszej spłaty kredytu. Powód przed Sądem wskazał, iż zapewniał G. S. o zdolności do spłaty raty w wysokości 3-4 tys. zł, a zdecydowanie jego zdolność przekraczała wysokość rat oscylująca w granicy 8 tys. zł, o której został powiadomiony po upływie okresu obowiązywania aneksu nr 2. Podkreślić przy tym należy, iż złożone powodowi propozycje zawarcia aneksów były pierwszymi na rynku reakcjami na zmianę kursu franka szwajcarskiego, powód zaś nie wykazał, aby w dacie zawarcia poszczególnych aneksów w obrocie gospodarczym występowały inne praktyki bankowe wobec kredytów indeksowanych do franka szwajcarskiego. Nie sposób zgodzić się z powodem, że tymczasowe ułożenie stosunku polegające na tymczasowym obniżeniu rat z zobowiązaniem pozwanego Banku do przejęcia ciężaru części rat z jednoczesnym obowiązkiem ich zwrotu po upływie wskazanego okresu w trybie doliczenia ich do salda kredytu było sprzeczne z dobrymi obyczajami lub rażąco naruszało interes powoda jako konsumenta. Wskazać bowiem należy, iż bank jest podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą, a powód winien był się liczyć, że bank nie będzie

zainteresowany rezygnowaniem z zarobkowego celu prowadzenia działalności oraz utratą części wynagrodzenia. Nadto powód podpisując oświadczenie, o świadomości ryzyka kursowego, jasno wyraził świadomość tego, że nastąpi zaliczenie dopłat banku do salda kredytu oraz, że przeliczenie dopłat banku w celu ich doliczenia do salda kredytowego może odbyć się po niekorzystnym dla niego kursie. Nie ma zatem podstaw do uznania, iż przedmiotowe postanowienia były niesprawiedliwe i niesłuszne w chwili zawierania poszczególnych aneksów.

Nie ma również podstaw do uznania, że postanowienia umowne były niedozwolone wobec ich sposobu sformułowania. W obydwu aneksach posłużono się sformułowaniami transparentnymi dla określenia skutków skorzystania przez kredytobiorcę z oferty dopłat do kredytu, powód zaś w razie wątpliwości mógł skorzystać z pomocy doradcy kredytowego, za pośrednictwem którego zawierał z pozwanym poszczególne aneksy. W aneksach jasno zostało określone, że owe „Dopłaty banku” stanowił termin umowy, zdefiniowany przez strony dla potrzeb aneksów, pojmowany niezależnie od potocznego rozumienia słowa „dopłaty”.

W świetle powyższego Sąd uznał, iż nie ma podstaw do stwierdzenia abuzywności kwestionowanych postanowień umownych.

W ocenie Sądu powództwo rozpatrywane pod kątem wad oświadczenia woli nie zasługiwało również na uwzględnienie.

W art. 84 § 1 kc wskazuje się, że w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej. § 2 wskazuje, że można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści (błąd istotny).

Z kolei w art. 86 § 1 kc zastrzega się, że jeżeli błąd wywołała druga strona podstępnie, uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu może nastąpić także wtedy, gdy błąd nie był istotny, jak również wtedy, gdy nie dotyczył treści czynności prawnej. § 2 stanowi, że podstęp osoby trzeciej jest jednoznaczny z podstępem strony, jeżeli ta o podstępie wiedziała i nie zawiadomiła o nim drugiej strony albo jeżeli czynność prawna była nieodpłatna.

Uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu obwarowane jest wymogiem formy i terminu. Na mocy art. 88 § 1 i 2 kc uchylający się winien złożyć oświadczenie drugiej stronie na piśmie w terminie roku od wykrycia błędu.

W niniejszej sprawie powód nie zachował wymogu formy pisemnej, nie zgłosił również świadków, którzy potwierdziliby okoliczność złożenia przez powoda pozwanemu takiego oświadczenia. Powód nadto wskazał, że wraz z upływem okresu obowiązywania aneksu nr 2 dowiedział się o negatywnych skutkach jego zawarcia, a więc najpóźniej z tą chwilą mógł dowiedzieć się o błędzie, na który się przedtut. Sądem powoływał. Już ze względu na bezskuteczny upływ czasu powoływanie się przez powoda na wady oświadczenia woli nie mogło skutkować stwierdzeniem nieważności aneksów, a tym samym uwzględnieniem powództwa.

Wobec powyższego, orzeczono jak w pkt 1 sentencji wyroku.

Konsekwencją powyższego było orzeczenie o kosztach procesu, które Sąd oparł na art. 98 kpc, normującego odpowiedzialność za wynik procesu, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do kosztów procesu należnych pozwanemu od powoda Sąd zaliczył: koszty zastępstwa procesowego udzielonego pozwanemu przez radcę prawnego w kwocie 14.400 zł ustalonej na podstawie § 2 pkt 7 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. w brzmieniu obowiązującym do dnia 27.10.2016r. oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Z tego względu orzeczono jak w pkt 2 sentencji wyroku.